

The background of the page is a large, light-colored marble relief sculpture. It depicts two figures, likely the gods Aphrodite and Eros, in a classical style. The figure on the left is shown in profile, facing right, with curly hair and a beard. The figure on the right is shown from the chest up, facing left, with curly hair and a draped garment. The relief is set against a plain, light-colored background.

Πλάτωνος Συμπόσιο

Τον καιρόν λοιπόν που ήλθεν εις τον κόσμον η Αφροδίτη, οι θεοί είχαν τραπέζι μαζί με τους άλλους και της Μήτιδος ο υιός ο Πόρος. Όταν απόφαγαν, ήλθεν η Πενία να επαιτήση, όπως ήτο φυσικόν εις μίαν τόσον μεγάλην διασκέδασιν· εστέκετο λοιπόν εκεί προς την είσοδον. Ο Πόρος τότε μεθυσμένος από το νέκταρ (κρασί δεν υπήρχεν ακόμη) κατέβη, εξήλθεν έξω εις του Διός τον κήπον, και με το κεφάλι βαρύ όπως ήτον, έπεσε και απεκοιμήθη. Η Πενία τότε μέσα εις την απορίαν της συνέλαβε το σχέδιον να αποκτήση παιδί από τον Πόρον. Πηγαίνει λοιπόν και πλαγιάζει κοντά του· έτσι απέκτησε τον Έρωτα. Δι' αυτόν τον λόγον έγινεν ο Έρωσ της Αφροδίτης συνοδός και υπηρέτης, επειδή εγεννήθη εις τα γενέθλιά της και συγχρόνως επειδή εμφύτως είν' ερωτευμένος με το ωραίον, η δε Αφροδίτη είναι ωραία.

Ως υιός λοιπόν του Πόρου και της Πενίας που είναι ο Έρωσ, συμβαίνει ώστε η κατάστασις του να είναι η εξής: Πρώτα πρώτα είναι αιωνίως πτωχός και κάθε άλλο παρά απαλός και ωραίος, όπως τον φαντάζεται ο κόσμος. Αντιθέτως είναι τραχύς και απεριποίητος και ανυπόδντος και άστεγος· πλαγιάζει πάντοτε χάμω και χωρίς στρώματα, κοιμάται εις το ύπαιθρον, εις τα κατώφλια, και τους δρόμους, έχει της μητέρας του το φυσικόν, διαρκή επομένως σύντροφον την στέρησιν. Αφ' ετέρου κατά του πατέρα του το φυσικόν, είναι παγιδευτής πανούργος των ωραίων και των εκλεκτών, είναι γενναίος και ριψοκίνδυνος και ενεργητικός, κνηγός φοβερός, εξυφαίνων νέα διαρκώς σχέδια, της φρονήσεως επιθυμητής και επινοητητικός, την γνώσιν ζητών επί ζωής, τρομερός εις το να μαγεύη με γοητείας, με βότανα, με λόγια ωραία.

[...]

«Θεός κανένας δεν φιλοσοφεί, ούτε ποθεί σοφός να γίνη, αφού είναι· ομοίως και οιοσδήποτε άλλος είναι σοφός, δεν φιλοσοφεί. Αφ' ετέρου ούτε οι μωροί φιλοσοφούν, ούτε ποθούν σοφοί να γίνουν. Διότι αυτό ακριβώς είναι το κακόν της μωρίας, το ότι, χωρίς να είναι κανείς ωραίος και καλός και φρόνιμος, είναι ικανοποιημένος από τον εαυτόν του· εκείνος επομένως που δεν φαντάζεται ότι του λείπει τίποτε, δεν έχει τον πόθον εκείνου, το οποίον δεν φαντάζεται πως του χρειάζεται». «Και ποίοι είναι τότε οι φιλοσοφούντες, Διοτίμα» ηρώτησα εγώ «αφού δεν είναι μήτε οι σοφοί μήτε οι μωροί;» «Μα αυτό επιτέλους» είπε «είναι και εις ένα παιδί φανερόν: ακριβώς όσοι ευρίσκονται εις το μέσον αυτών των δύο. Μεταξύ αυτών θα πρέπει να είναι και ο Έρωσ. Διότι η σοφία ανήκει φυσικά εις τα ωραιότερα πράγματα· ο Έρωσ είναι έρωσ προς το ωραίον· κατ'ανάγκην άρα ο Έρωσ είναι φιλόσοφος, και ως φιλόσοφος που είναι, ευρίσκεται μεταξύ της σοφίας και της μωρίας».

Πλάτωνος, Συμπόσιον, κείμενον-μετάφρασις και ερμηνεία: Ι. Συκουτρής, Αθήνα 1934, σ. 140, 142, 144, 146.